Prof. J. Nathans

Het MAB vóór 50 jaar

januari 1932

Het januarinummer 1932 biedt het vervolg op een aantal onderwerpen, welke het vorige jaar de gemoederen reeds bezig hielden en welke door mij werden vermeld.

Met betrekking tot de polemiek terzake van het honorarium van de accountant levert J. Stalling een kritische beschouwing en doet tevens een nieuw geluid horen. Hij betoogt dat het vraagstuk van het honorarium niet alleen de accountant en de cliënt aangaat maar evenzeer, of liever nog in hogere mate, een vraagstuk is dat het vertrouwen van het publiek in het algemeen met betrekking tot het accountantsberoep beheerst. De vraag is toch hoe aan het publiek de grootst mogelijke waarborg gegeven kan worden dat niets, en met name niet het financiële belang, het oordeel van de accountant over de hem voorgelegde vraagstukken vertroebelt.

Stalling heeft geen behoefte aan een ethisch georiënteerde argumentatie zoals deze in een vorig nummer naar voren werd gebracht en drukt de lezer op het hart om een nuchter en zakelijk beroep geen nutteloze schijn van zwaarwichtigheid te geven. Een gepast gevoel van eigenwaarde zal niemand in de accountant misprijzen maar hij toont tegen de gedane uitspraak dat diens arbeid 'denkwerk pur-sang' is; hij betwijfelt of b.v. Einstein zijn eigen werk in enig tijdschrift ooit zó zou hebben aangeduid.

Stalling werkt in zijn betoog met bruto jaarinkomens voor de oudere en meer ervaren accountant van f 18.000, een jongere collega kan dan met f 9.000 genoegen nemen.

Wie gedacht mocht hebben dat de discussie tussen VAGA-kampioenen en die van de drie verenigingen wel zou verflauwen, komt bedrogen uit. Het komt mij voor dat elk der partijen beslist het laatste woord wilde hebben; veel nieuwe argumenten worden niet meer aangedragen. Ook in het maart-nummer zal nog een artikel verschijnen met een – tot usantie geworden – naschrift van de wederpartij.

Mevrouw Mey-Koning komt aan het slot van haar slotverslag over de internationale discussieconferentie voor budgetcontrole. Ik doe enkele grepen daaruit: Louis F. Musil noemt acht grondslagen voor het budgetsysteem; deze zijn dan: weet wat gij gaat ondernemen, heb de moed van uw overtuiging, weet op elk moment tot hoever gij uw doel genaderd zijt, eigen mening is niet

voldoende wanneer u geld uitgeeft dat u niet toebehoort, samenwerking eist tolerantie van het initiatief van anderen onder uw verantwoordelijkheid, samenwerking met anderen eist aanpassing en geen goedkeuring, rechtvaardig uw vertrouwen in uw medewerkers en hun vertrouwen in u, herschat de waarschijnlijkheden en mogelijkheden van uw onderneming in het licht van alles wat haar kan beïnvloeden.

Een ander, Daniel Serruys, wijst erop dat het probleem van concentratie in handel en industrie daarin bestaat, om aan die beweging een zodanige richting te geven dat de economie van de staatsdienst daarbij aangepast wordt en aan de internationale economische verhoudingen meer vreedzame en vruchtbare grondslagen worden gegeven. Samenwerking bij de studie der grondbeginselen van de budgetcontrole moet de grondslag worden van de toekomstige organisatie van Europa.